

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.												כט: <
ועם בית דין.	רב הונא:											ל
מאי ועם בית דין										א		ב
בפני בית דין. לאפוקי שלא בפני בית דין - דלא.												ב
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'	מתיב רבא:											ב
מאי ועוד זאת?											א	ב
אילימא כדקתני												ב
זאת מיבעי ליה												ב
אלא: דבירושלים תוקעין יחידין וביבנה אין תוקעין יחידין.												ב
וביבנה אין תוקעין יחידין?												ב
כי מסיים שליחא דציבורא תקיעה ביבנה - לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא דיחידאי:	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:											ב
אלא לאו - דבירושלים תוקעין בין בזמן בית דין ובין שלא בזמן בית דין. וביבנה, בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.												ב
הא בזמן בית דין - מיהא תוקעין, ואפילו שלא בפני בית דין.												ב
לא, דאילו בירושלים - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, וביבנה בפני בית דין - אין, שלא בפני בית דין - לא.												ב
דכתיב (ויקרא כה) ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם - מלמד שכל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	איכא דמתני להא דרב הונא אהא:											ב
ועם בית דין.	רב הונא:											ב
מאי ועם בית דין											א	ב
בזמן בית דין, לאפוקי שלא בזמן בית דין, דלא.												ב
תקיעת ראש השנה ויובל דוחה את השבת בגבולין, איש וביתו.	מתיב רבא:											ב
מאי איש וביתו?											א	ב
אילימא איש ואשתו												ב
איתתא מי מייחיבאל? והא מצות עשה שהזמן גרמא היא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא - נשים פטורות												ב
אלא לאו: איש בביתו, ואפילו שלא בזמן בית דין												ב
לא, לעולם בזמן בית דין.												ב
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות, אלא שביובל תוקעין בין בבית דין שקידשו בו את החדש, ובין בבית דין שלא קידשו בו את החדש, וכל יחיד ויחיד חייב לתקוע. ובראש השנה לא היו תוקעין אלא בבית דין שקידשו בו את החדש. ואין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	מתיב רב ששת:											ב
מאי אין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע?												ב
אילימא דביובל תוקעין יחידין ובראש השנה אין תוקעין יחידין												ב
כי הוה מסיים שליחא דציבורא תקיעתא ביבנה לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא דיחידאי.	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:											ב
אלא לאו: דאילו ביובל - תוקעין בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין, ובראש השנה בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.												ב
ביובל, בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין	קתני מיהת:											ב
לא, לעולם בזמן בית דין												ב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ביובל בזמן בית דין - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, בראש השנה תוקעין בזמן בית דין ובפני בית דין.	והכי קתני:											◇	ל	
אין תוקעין אלא כל זמן שבית דין יושבין.	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר גמלא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:												◇	ל
ננערו לעמוד ולא עמדו, מהו? בית דין יושבין בעינין - והא איכא, או דלמא זמן בית דין בעינין - וליכא?	בעי רבי זירא:									^			◇	ל
תיקו.										■				ל
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'.													■	ל
רואה - פרט ליושבת בנחל, שומעת - פרט ליושבת בראש ההר, קרובה - פרט ליושבת חוץ לתחום, ויכולה לבוא - פרט למפסיק לה נהרא.													■	ל
בראשונה היה הלולב ניטל במקדש שבעה ובמדינה יום אחד													■	ל
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש, ושיהא יום הנף כולו אסור.													■	ל
ומגלן דעבדינן זכר למקדש?													^	ל
דאמר קרא (ירמיהו ל) כי אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין לה, מכלל דבעיא דרישה.													!	ל
ושיהא יום הנף כולו אסור.													■	ל
מאי טעמא?													^	ל
מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח - עכשיו נמי ניכול. ולא ידעי דאשתקד לא הוה עומר - האיר מזרח התיר, השתא דאיכא עומר - עומר מתיר.													!	ל
דמיבני אימת?													^	ל
אילימא דאיבני בשיתסר													!	ל
הרי האיר מזרח התיר.													ז	ל
אלא דאיבני בחמיסר													!	ל
מחצות היום ולהלן לשתרי													ז	ל
הרחוקין מותרין מחצות היום ולהלן, לפי שאין בית דין מתעצלים בן	דהא תנן:												■	ל
לא נצרכא, דאיבני בחמיסר סמוך לשקיעת החמה.													!	ל
אי נמי - דאיבני בליליא.													!	ל
רבן יוחנן בן זכאי בשית רבי יהודה אמרה	רב נחמן בר יצחק												■	ל
(ויקרא כג) עד עצם היום הזה, עד עצמו של יום.	דאמר: [רבי יהודה]												■	ל:
עד - ועד בכלל.	וקסבר: [רבי יהודה]												■	ל:
ומי סבר לה כוותיה? והא מפליג פליג עליה													ז	ל:
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הנף כולו אסור.	דתנן: [רבן יוחנן בן זכאי]												■	ל:
והלא מן התורה הוא אסור דכתיב, עד עצם היום הזה	רבי יהודה:												ז	ל:
התם רבי יהודה הוא דקא טעי, איהו סבר: רבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר, ולא היא, מדאורייתא קאמר.													!	ל:
והא התקין קתני													ז	ל:
מאי התקין - דרש והתקין.													!	ל:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום, פעם אחת נשתהו העדים מלבוא, ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלין אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה - נוהגין אותו היום קודש, ולמחר קודש												■	ל:
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום.												■	ל:
מה קלקול קלקלו הלויים בשיר?												^	ל:
שלא אמרו שירה כל עיקר.	הכא תרגימו:											◇ !	ל:
שאמרו שירה של חול עם תמיד של בין הערבים.	רבי זירא:											◇ !	ל:
פוק תני להו: התקינו שלא יהו מקבלין עדות החדש אלא כדי שיהא שהות ביום להקריב תמידין ומוספין ונסכיהם, ולומר שירה שלא בשיבוש.	רבי זירא לאהבה בריה:											⚡	ל:
אי אמרת בשלמא אמור שירה דחול - היינו דאיכא שיבוש, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי שיבוש איכא?												⚡	ל:
כיון דלא אמור כלל אין לך שיבוש גדול מזה.												!	ל:
תמיד של ראש השנה, שחרית - קרב כהלכתו, במוסף מהו אומר - (תהלים פא) הרנינו לאלהים עזונו הריעו לאלהי יעקב. במנחה מהו אומר - (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר. ובזמן שחל ראש השנה להיות בחמישי בשבת שהשירה שלו הרנינו לאלהים עזונו - לא היה אומר בשחרית הרנינו, מפני שחזור וכופל את הפרק, אלא מהו אומר? - (תהלים פא) הסירותי מסבל שכמו. ואם באו עדים אחר תמיד של שחר - אומר הרנינו אף על פי שחזור וכופל את הפרק.	מתיב רב אחא בר הונא:											⚡	ל:
אי אמרת בשלמא כל היכא דמסתפקא אמרינן שירה דחול - היינו דקאמר אומר וכוּפלו, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי אומר וכוּפלו?												⚡	ל:
שאני התם, דשירה דיומיה היא.												!	לא.